

מס' 27-11-95

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו
תאריך 5 22/10/95 פ"ד 420/94

פסק דין

ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש השלום (השופט טימן) לפיו נקבע כי המשיב הוציא לשון הרע על המערער, אך יחד עם זאת לא נפסק למערער כל פיצוי כספי בעקבות מסקנתו של ביהמ"ש קמא כי לא הוכח כל קשר סיבתי בין לשון הרע שהוציא המשיב לבין ^{תנאי} שנגרם, אם נגרם, למערער.

השופט המלומד הוציא מתחת ידיו, כדרכו, פסי"ד ארוך ומנומק ביותר ואינו צורך לחזור כאן על כל הפרטים ופרטי הפרטים. די לצרין בהצרה כי הטענה העיקרית שאף אומצה בסופו של דבר על ידי ביהמ"ש הייתה כי המשיב הוציא לשון הרע למערער בעיקר בכך שציון בפני חברים של שניהם במקום העבודה כי המערער "הינו הומי".

השופט המלומד נתח בצורה יסודית ומפורטת את העדויות והראיות שהובאו בפניו ובסופו של דבר קבע כי המשיב אינן השמיע את הדברים הללו לגבי המערער במספר הזדמנויות ולאור זאת אינו ספק שביצע כאן את העוולה של הוצאת לשון הרע, וזאת למרות הגישות הליברליות והמתקדמות המתחילות להתגבש בחברה בנושא התומוסטסואליזם, לגבי המסקנה הזו אין ערעור בגדי ואכן השופט המלומד הגיעה אליה נכונה בהתאם לראיות ולעדויות שבפניו, כאשר סמעה גם המערב עצמי לא התחשש לאמירותיו.

אחד הדברים האלה קבע השופט כי מאחר ונפוצו שמועות כבר בעבר הרחוק שדיברו על המערער בעד 'הומי' וכו' מאחר ואינו הוא כוח אמוני יתר לדבר המערער ואישתו, הרע שהתוצאה היא כי לא הוכח עניינם לכענתי גמל כלשהו עמו לשון הרע שהוציא המשיב ישועים כי אין ספק לחיוב את המשיב בתשלום פיצוי כלשהו, ובסלבות הצהרה לא נפסקו כל הוצאות בדיון בביהמ"ש קמא.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

תאריך 6 22/10/95 פ-פ 420/94

בראש ובראשונה יש לציון כי נקודת המוצא של ביהמ"ש היא ממנה
עולה כי התובע נתבעת בגין הוצאת לשון הרע הליב להוכיח כי
נגרם לו נזק בשל כך, שגורה היא, כי מצונו בע"א 334/89 מרכאלו
נ"א אלמוג סו (5) 558, 555 כי בתביעה על פי חוק איסור לשון הרע
אין התובע נדרש להוכיח סיום נזק אלא די בכך שיוכח כי הדברים
שנאמרו עלולים להביא לתוצאות המצויות בסעיפים הקטנים של סעיף
1 לחוק איסור לשון הרע (בפסה"ד מאונכר גם פסה"ד הקודם שניתן
בע"א 534/65 כ (2) 269). המסקנה הזו מבוססת על לשון החוק עצמו
שלפיו "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול... " - עלול נאמר ולא
שפרסומו גרם את התוצאות המנויות בסעיף 1 לחוק.
התוצאה היא כי מאחר ואין חולה שהמשיב אכן השמיע לשון הרע על
המערער, הרי שהיה מקום להריבו בפיוצו של המערער, ב"כ המשיב
טוען כי מדובר כאן בדבר של מה בכך שלא צריך אף מקום לפיוצו.
אין אנו רואים עצמו עין בעין בענין זה, שכן כאשר המשיב הממונה
על המערער במקום העבודה משמיע דברים מעין אלה בפני חברתו
לעבודה, הרי שאין לדאוג בכך דווקא שיהיה בליד שאין להריב ונגרם
בכל פיוצו שהוא, מצד שני אין אפשרי כמובן להתעלם מנסיונות
המקרה, מהעובדה שאין מדובר כאן באיש ציבורי כפי שהתרחש בפרשת
גור נ"א אבריר (ע"א 782/87 מה (2) 489, שאותה איזכרה ב"כ
המערער), וכן כי סדרות לא הנסיבות המסוימות הנלוות בסעיף
19 (1) לחוק איסור לשון הרע, שכן המשיב הלי למעשה על דברים
שכבר נאמרו בעבר, כאשר באים לשקול את שיעור הפרצו יש גם
להביא בחשבון את הנסיבות המפורטות בפסה"ד דיו של ביהמ"ש היא
ומצד שני אין העובדה שהיה על המערער להתחם עם רבה על שמו
ולחוציא לשם כך הוצאות משפטיות לא מבוססות.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

תאריך 22/10/95 7 420/94 Feb

לאחר שקילת כל הנסיבות והמבחנים ספ"ט שבמבצעו בפסיקה בסוגיות
שעור הפרצורים אנו מקבלים את הערעור בסך הנוגע לסוגיות חרוב
המשנה בתעלום פרצורים למערער ומעמידים את שעור הפרצורים על סך
של 10,000 ש"ח נכון להיום. בנוסף לתשלום הפרצורים הנ"ל על
המשיב גם לשלם למערער את הוצאות המשפט וכן שכ"ט בשתי הערכאות
בסך של 5,000 ש"ח בתוספת מע"מ והפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד
התשלום בפועל.

הערבות הבטאית שהופקדה בתה מוחזרת ביאת לידו ב"כ המערער.

ניתן והודע היום 22/10/95

א. שלו - שופט

י. בן-שלמה - שופט

י. גרוס - שופט

אב"ד